

[Birte Weiss.]

kunsthåndværk og kunstnerisk formgivning. Inddragelsen af de to områder vakte ved behandlingen sidst stor debat og ikke synderlig stor begejstring hos mit partis daværende ordfører, fru Bodil Koch. Der er blandt branchefolk stadig væk delte meninger om, hvorvidt hendes skepsis var berettiget. Jeg kan imidlertid af ministerens fremsættelsestale forstå, at han finder det naturligt, at det offentlige fortsat støtter denne side af kunsten. Selv hælder jeg til samme side som ministeren ud fra den grundtanke, at det er vigtigt at understrege betydningen af kunsten i hverdagen. Det vil være gavnligt for næste samlings lovrevision, at debatten i offentligheden om disse ting fortsætter.

Selv om vi ikke skal foregribe begivenhederne, vil jeg gerne takke ministeren for, at han allerede nu giver et lille fingerpeg om, på hvilket grundlag han tænker sig at ændringerne skal ske. Også her vil en offentlig debat i god tid være på sin plads. Ikke en gold debat om den ene eller den anden kunstners betydning og opførsel, men om behovet for bevarelse af de nuværende tre støtteformer: for det første tildeling af arbejdsopgaver, for det andet tildeling af legater og for det tredje en fast ydelse over finansloven. Det ville også være rart at få nogle folkelige tilkendegivelser om, hvorvidt tilfredsheden eller måske utilfredsheden med, at staten bekoster ophængning af billedkunst på offentlige institutioner, er almindelig.

Med dette lille trip ud i næste folketingsårs lovgivning om Statens Kunstfond vil jeg anbefale lovforslaget.

Lembourn: På den konservative folketingsgruppes vegne kan jeg anbefale ministerens lovforslag.

Det er rimeligt, at man udsætter revisionen til næste folketingsår. Vi ved endnu ikke, hvad bogudvalget kommer til for resultater, vi ved ikke, hvad der kommer ud af det nordiske samarbejde om ophavsretslovgivningen, vi ved ikke, hvorledes biblioteksloven skal indrettes efter en ændring i den kommunale byrdefordeling; der er mange uløste problemer, som vi må have klaret, før vi kan lave en egentlig revision af hele kunstfondlovgivningen.

Jeg kan også anbefale reguleringen af be-

løbet, men vil dog gerne i den forbindelse spørge ministeren, om ikke det var en idé på samme måde som ved statsydelseerne at pristalsregulere, sådan at vi ikke hvert andet eller hvert tredje år her i folketetinget skal have en diskussion om en revision af kunstfondlovgivningen. I øvrigt bliver kunstnerne jo stillet ringere på denne måde, fordi det jo ikke sker med tilbagevirkende kraft.

Med hensyn til revisionen af principperne vil jeg gerne opfordre ministeren til at komme med en redegørelse i næste folketingsår, så folketetinget får mulighed for at debattere principperne, inden lovforslag endeligt udarbejdes, på samme måde som man gør det nu vedrørende radioens forhold. Der er så mange forskellige synspunkter på hele denne sag, og som den socialdemokratiske ordfører var inde på det, er det meget vigtigt, at man får en debat, at de forskellige kunstnerorganisationer får lejlighed til at udtale sig, og at folketetinget kan tage stilling til det principielle i det.

Jeg skal ikke gå meget ind på disse ting, men jeg synes alligevel, ministeren skal have et par ord med på vejen om de principielle synspunkter, jeg har.

Det konservative folkeparti mener, at støtten først og fremmest skal gives til værket i højere grad end til personen, og det betyder for hele samspillet mellem statsydelse og kunstfonden, at vi mener, statsydelseerne efterhånden skal afskaffes, og at beløbet skal overgå til kunstfonden. Kunstfonden bør efter vor opfattelse for litteraturens vedkommende først og fremmest tage sig af at yde arbejdslegater, og de bør ydes mere smidigt, end man gør det i dag. Hvis tanken er den, at en forfatter kan anmode om støtte til udarbejdelsen af et værk, kan det være 1, 2, 3, 4 eller 5 år, inden værket bliver færdigt, og det bør kunstfonden kunne indrette sig efter. Vi mener, det er væsentligt, at der bliver mulighed for at yde støtte til at gennemføre oversættelser af betydelig udenlandsk litteratur, som er meget kostbar at udsende på dansk, og som altså ikke kan bære sig selv på det danske marked, og at der også kan ydes støtte til udgivelse af dansk litteratur, som man på forhånd ved intet forlag økonomisk kan påtage sig.

Hvis man afskaffer statsydelseerne, ville